

DEÁK CSILLAG

MÉZESKALÁCS

Kezünkbe nyomják a vonatjegyet és a címet. Silabizálom a város nevét. Ismeretlen. Próbálok reklamálni, nem szeretnék kis faluba kerülni, gyerekeimnek iskolára, óvodára van szüksége. Közlik, hogy a müncheni bevándorló táborban jelenleg nincs hely, de a város, ahova mennünk kell, járási központ.

Az állomáson nem vár senki. Nincs sok csomagunk, a román kivándorlási törvény fejenként csak húsz kilót, gyerekeknek ennek felét engedélyezte. Nyár van, minek a sok gönc, azt otthon hagytuk. Hogyhogy otthon, most ez lesz az otthon. A peronon néhány férfi ücsörög, nekik sincs csomagjuk. Németül szólítom meg az egyiket, milyen messze lehet a keresett cím. Látom, hogy nem érti, amit kérdezek. Válaszol valamit, azt én nem értem, aztán felfogom, törökök.

Terelem a gyerekeket a kijárat felé, nagyobbik lányom, Edina már tud egy táskát vinni, Dóri meg most is azt szeretné, ha őt ölben cipelném. Leül a földre. Előveszem a pénztárcámat, többször is átszámolom a számomra új bankjegyeket és érméket. Először van kezemben német márka. Leintek egy taxit. A sofőr készségesen segít betenni a bőröndöket a csomagtartóba. Beszállunk, szól hozzánk, kérdez, de nem értem, pedig nem török. Echte bajor. Kezébe nyomom a címet. Megváltozik az arckifejezése, már nem mosolyog, elfordítja a fejét, hátra se néz, úgy adja vissza a cetlit. Tudja, kik vagyunk.

Edina megszeppenve kérdi, milyen nyelven beszélt a bácsi. Németül, felelem. Edina rázza a fejét és durcásan magához öleli babáját. Dóri nem foglalkozik a nyelvi problémákkal, élvezzi az autózást, rugdossa a sofőr ülését. Külvárosban járunk, a sofőr még mindig hallgat. Pormentes utcák, nincs eldobott cigaretta, embert sem látni. Egyforma családi házak mellett haladunk, van sziklakert, hullámos csipkefüggöny, mindenütt frissen nyírt pázsit. A gyerekek versengve számolják a piros sapkás kerti törpéket. Vasárnap van.

Kaszárnyaszerű, szürke épülethez érkezünk. Szó nélkül pakoljuk ki a csomagjainkat. Előkerül egy gondnokféle, valamit motyog, csak egy szót értek meg, zontág, tehát vasárnap van. Ezt én is tudom. Nem is

próbálok beszélni hozzá, átadom a papírjainkat. Ő kulcsokat vesz elő, némán kinyit egy ajtót, és rámutat a bekeretezett házirendre. Olvasni tudok. A szobában felpúposodott linóleum padló, rozoga szocreál bútor, a sarokban szénkályha. A gyerekek összekapnak azon, ki melyik ágyat foglalja el.

Félig kicsomagolok, és mielőtt a gyerekek nyugtalankodni kezdenének, elindulok velük a belvárosba. A házak fölé magasodó templomépület segít a tájékozódásban. Ha hinni lehet a nehéz tölgyfaajtóra függesztett feliratnak, Európa legmagasabb téglából épült templomtornya tövében állunk. Innen indul a széles, kanyargó főutca. Mindkét oldalán csillogó kirakatok, díszes, csipkézett reneszánsz és barokk, színesre festett homlokzatok. Sárga, rózsaszín, okker, halványkék és -zöld. Edina felkiált, mézeskalács házak. Dóri sikít, eltakarja a szemét, jaj, akkor itt boszorkány is van. Ez nem meseváros, itt igazi házak vannak és emberek, nincs mitől félni, nyugtatom.

Újabb és újabb köröket teszünk a főutcán, hol a jobb, hol a baloldalon sétálunk, már ismerősként nézünk az elegáns kirakati bábukra. Húzom az időt, aztán csak kimondom, indulunk haza. Nehezen találjuk meg a kaszárnyát, nincs térképem és arrafelé templomtorony sincs, ami eligazítana. Dóri toporzékol, nem itt van haza, nem itt lakunk, sorolja, mi mindene van otthon, játékok, szép gyerekágy. Edina csak szomorú, csendesen csokit kér. Vasárnap itt minden zárva van, mondom.

Nem is folytatom a kicsomagolást, a hosszú sétától elfáradva lefekszünk. A román vámosok elvették a könyveinket, így fejből mondom a mesét a gyerekeknek. Nem tudunk elaludni. Meleg augusztusi éjszaka van, kinyitom az ablakot. Dóri felül, szaglászik, Edina is nyújtja a nyakát. Édes csokoládészag tölti be a szobát. Van csoki, kiáltja Dóri. Kinézek az ablakon, az utca végén kivilágított felirat: *Brandt Schokoladenfabrik*.

Dórit ölbe veszem, mutatom: ott a csokigyár. A gyerekek ugrándoznak a recsegő ágyon, kiabálnak, itt lakunk, mézeskalácsház, nincs boszorkány, van csoki, csoki, csoki. Mindketten az ablakhoz szaladnak és nagyokat szippantanak az émelyítő illatból. Talán észre se veszik, hogy már nem vagyok a szobában. Kavarog a gyomrom. A folyosó végén bemegyek a közös WC-be. Magamra zárom az ajtót.